

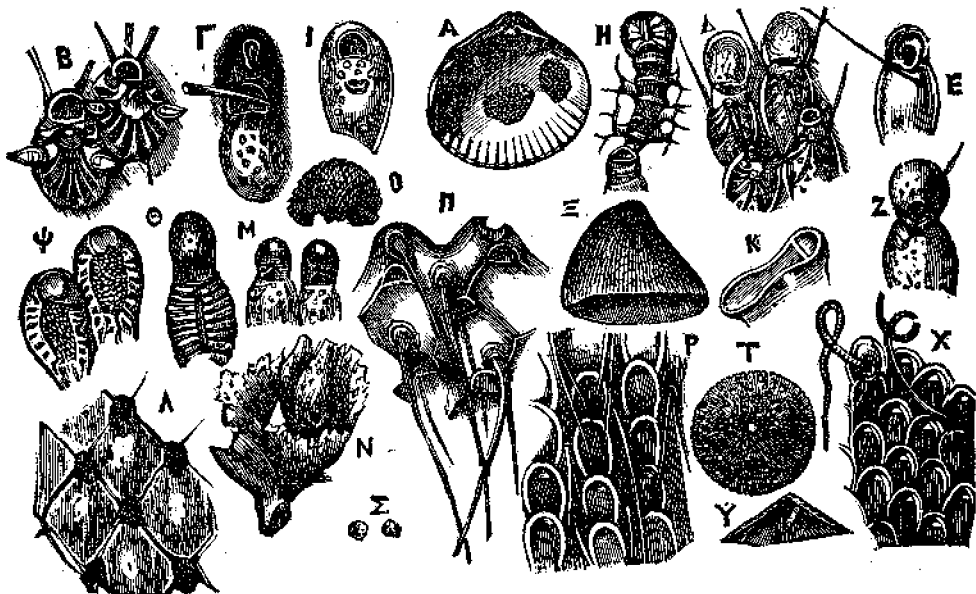

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ Θ'.
ΑΡΙΘ. 106.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ.
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

Συνδρ. ἑτησία, Ἀθηνῶν Δρ. 1 —
» Ἐπαρχιῶν » 1,20
» Ἐξωτερικοῦ » 2 =

Πολύζωα (ἰδὲ φύλλον Ἀπριλίου 1875.)

ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ὅποταν παρουσιασθῆ ἡ κινδυνώδης ὥρα
Εἰς τὴν Θεότητα πολλὰ, πολλὰκις τάσαις δῶρα
Πλὴν πόσον ἦτο πλούσιος ὁ Θρόνος τοῦ Ὑψίστου
Ἄς ἐκτελῶσι τὸ ταχθὲν ἔργον ἐπὶ τῆς γῆς Τσου!

Διέφυγες τὸν κίνδυνον ; δὲν ἐνθουμῆσαι πλέον
Κάνειν ἀφ' ὅσα τότε σὺ τοῦ ὑπεσχέθης κλαίων.
Καὶ λησμονήσας παντελῶς δεινὰ τὰ παρελθόντα
Συντρέχεις πάλιν ἄφροντος εἰς μόνα τὰ παρόντα

Τὸ ὄμμα πρῶτον θεωρεῖ ὁ νοῦς δευτέρου κρίνει,
Ἡ Γλῶσσα τρίτον ὁμιλεῖ ὅσα δ νοῦς προταίνει.

Ἡ χάρις ἀπὸ μισητὴν χαριζομένη χεῖρα,
Δισφοροτάτης ὕδρευς λαμβάνει χαρακτῆρα.

Τὸ παρελθὸν ἠπάτησε, τὸ ἐνεστώσ κειράζει,
Τοῦ μέλλοντος τὸ ἀδύλον ὄλους κατατρομάζει.

Ἡ θέλησις ἡ ἐθνικὴ νόμφ ἐκφραζομένη,
Ἐπέχει τόπον τῆς ἐνὸς θελήσεως ἐν γένει.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

η

Ἡ κυρά Καλή καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ.)

Τὰς οκτὰς τῆς λύπης καὶ τῆς παραχῆς ἐπηκολούθησαν ἡμέραι ἡσυχίας καὶ εἰρήνης.

Πᾶσαν πρωΐαν ἡ γλυκεία φωνὴ τῆς δεσποινίδος Ῥόζας διέκοπτε τὴν μονοτονίαν καὶ μοναξίαν τῆς κυρᾶ Καλῆς· καὶ τῶν δύο ὄρφανῶν. Ἡ δὲ Λουίζα ἐσυνείθησε νὰ περιμένῃ νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς Ῥόζας μὲ τὴν αὐτὴν ἀνοσημονησίαν, μεθ' ἧς τὸ ἄνθος ἀναμένει τὸ ἥλιακόν φῶς, καὶ νὰ στρέφῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης πρὸς αὐτό.

Ἡ μικρὰ Λουίζα εὗρισκε κατὰ τὴν εὐγένειαν καὶ ἀθωότητα τῆς καλῆς Ῥόζας, τὸ ὁποῖον τὴν ἐμάγευεν, οἱ δὲ γλυκεῖοι λόγοι τῆς οὐρανοῦ διδασκαλίας, οἵτινες ἐξήρχοντο καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, διήγειραν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς αἰσθήματα τρυφερᾶς ἀγάπης πρὸς τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ κυρία Ῥόζα δὲν περιωρίζετο εἰς ἰδανικὰ καὶ ἀφηρημένα διδάγματα, ἐνθουσιάζοντα χωρὶς νὰ ὠφελούνη τοὺς μικροὺς μαθητὰς αὐτῆς, ἀλλὰ προσεπάθει διὰ ζωηρῶν παραδειγμάτων νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν τῆς Λουίζας τὰς ἀρετὰς ἐκείνας τὰς Εὐαγγελικὰς, αἵτινες τόσο ἀφρόνως εὐρίσκονται διεσπαρμέναι καθ' ὅλον τὸ Εὐαγγέλιον· ἰδίως δ' ἠγωνίζετο νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτὴν τὰ μυστὰ ἐκεῖνα ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα φύονται καὶ ἀξάνουσιν εἰς τὴν κακὴν γῆν τῆς πονηρᾶς καρδίας καὶ γαίνονται συνήθειαι, αἱ ὁποῖαι μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἐκρίζωνονται κατόπιν.

Κατ' ἐξοχὴν δὲ προσεπάθει ἡ κυρία Ῥόζα νὰ ἐμφοτεύσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῶν παιδίων ἐκείνων τὴν ἀρχὴν τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγάπης, φέροντα ὡς παράδειγμα εἰς τοῦτο τὴν ζωὴν καὶ τὰς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ μικρὰ Λουίζα ἤρχισε τελευταῖον νὰ ἐννοῇ, ὅτι διὰ νὰ ᾖται τις ἀληθῆς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ λησμονῇ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ ἐπιθυμῇ δὲ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ᾖται ὠφέλιμος καὶ νὰ κάμνῃ εὐτυχεῖς τοὺς ἄλλους.

Τότε δὲ κατὰ πρώτην φοράν ἤρχισε νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀταπαρνήσιν τῆς Καλῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δεῖξῃ ἐμπράκτως εἰς αὐτὴν, ὅτι τῷ ὄντι συναισθάνεται τὰς πρὸς ἑαυτὴν καὶ τὸν ἀδελφόν της εὐεργεσίας τῆς πιστῆς μαύρης.

«Σήμερον θὰ ἐνδύθῃ μόνῃ μου,—εἶπε πρωΐαν τινα ἡ Λουίζα πρὸς τὴν κυρὰ Καλήν.

«Μπα! Κοκονίτσα μου!» ἐξεφώνησεν ἡ μαύρη μετὰ θαυμασμοῦ.

«Ναὶ ἀγαπητὴ μου Καλή,—προσέθηκε τὸ κοράσιον,» καὶ θὰ βοηθῶ καὶ τὸν Κάρολον νὰ ἐνδύεται, ἕως οὗ νὰ συνειθίσθῃ νὰ ἐνδύεται καὶ αὐτὸς μόνος του. Εἴθεθα καὶ οἱ δύο ἀρκετὰ μεγάλα παιδιά τώρα καὶ δὲν ἔκρεπε νὰ σὲ ἐπιφορτίσωμεν μὲ τοιαῦτα βάρη.»

«Ὁ Κύριος νὰ σὲ εὐλογῆσῃ πουλάκι μου,—εἶπεν ἡ κυρὰ Καλή προσηλώσασα τοὺς ἐνδάκρυς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τὸ κοράσιον. «Εἶναι τώρα ἀρκετὸς καιρὸς, ἀφότου καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι τί ἄρα γε θὰ γαίνετε, σὺ καὶ ὁ Κάρολος, ἀν ὁ Θεὸς μὲ πάρη καμμίαν ἡμέραν, ἀφοῦ δὲν ἤξεύρετε νὰ κάμετε τίποτε διὰ νὰ ζῆσετε, καὶ ἡ καρδία μου σχιζέται ἀπὸ τὴν λύπην. Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὑπάρχει τόση κακία καὶ ἀσπλαγχνία, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἐργατικώτατος ἄνθρωπος κινδυνεύει πολλάκις νὰ χαθῇ πολὺ περισσότερον παιδία μικρὰ, ἀδύνατα καὶ ἀπροστάτευτα, καθὼς σεις. Χαίρω λοιπὸν διὰ τὴν καλὴν σου ἀπόφασιν καὶ εὐχομαι νὰ σὲ ἴδω καμμίαν φοράν καλὴν νοικοκυράν!»

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ μικρὰ Λουίζα ἐξηκολούθει νὰ ἐνδύεται μόνῃ της καὶ ἐδίδασκε καὶ τὸν ἀδελφόν της νὰ κάμνῃ τὸ αὐτὸ, ὥστε ἡ κυρὰ Καλή ἐφαίνετο ὑπερευχαριστημένη.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ Λουίζα ἀπεφάσισε νὰ χαροποιῆσῃ τὴν καρδίαν τῆς μαύρης καὶ ἄλλως πως, καὶ λοιπὸν παρεκάλεσε τὴν κυρίαν Ῥόζαν νὰ τῆς ἀγοράσῃ ὀλίγο τοῖσι διὰ νὰ κατασκευάσῃ μίαν ποδιάν δι' αὐτὴν· ἀφοῦ δὲ τὴν ἐτελείωσε. «Ἐχω νὰ σὲ δώσω κατὰ τὴν Καλή μου,—τῆς εἶπε μίαν ἑσπέραν ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν καθημερινὸν γύρον της μὲ τὰ κουλοῦρια. «Ἰδοὺ λάβε αὐτὴν τὴν ποδιάν ὅπου ἔκαμα διὰ σέ.»

«Δι' ἐμέ!» ἐφώνασεν ἡ κυρὰ Καλή μὲ θαυμασμοῦ· «καὶ τὴν ἔκαμες σὺ ἀληθινὰ μὲ τὰ χαιρῖά σου!»

«Βεβαιότατα,—εἶπεν ἡ Λουίζα,—καὶ μετ' ὀλίγον θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ κάμω καὶ ἐν φόρεμα!»

—Εὐλογητὸς ὁ Κύριος, ὅστις φροντίζει πάντοτε διὰ τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανά,—εἶπεν ἡ Καλή. «Ὁ Κύριος νὰ σὲ εὐλογῆσῃ πουλάκι μου, καὶ σὲ νὰ καταξιώσῃ νὰ ἴδῃς τὴν μητέρα σου εἰς τὸν Οὐρανόν!»

«Τίθ' ὄντι,—εἶπεν ἡ Λουίζα, ὁ Κύριος εἶναι ὁ πατὴρ τῶν ὀρφανῶν καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἀρᾶσει ν' ἀναγνώσκω συχνὰ τὸν κγ'. ψαλμόν. Θέλεις νὰ τὸν ἀκούσῃς καὶ σὺ; Θὰ τὸν ἀναγνώσκω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν τῆς μητρὸς μου.»

—Καί εἰς ἐμὲ πολὺ ἀρέσκει ὁ ψαλμὸς αὐτός, — εἶπεν ἡ κυρὰ Καλὴ—'Ανάγνωσέ τον. 'Επιθυμῶ νὰ τὸν ἀκούσω.»

— Ἴδοὺ αὐτός.

«Ὁ Κύριος εἶναι ὁ ποιμὴν μου, δὲν θέλω στερηθῆν αὐθενός.

«Εἰς βοσκὰς χλοερὰς με ἀνέπαυσεν εἰς ὕδατα ἀναπαύσεως με ὠδήγησεν.

«Ἐνώρθωσεν τὴν ψυχὴν μου· με ὠδήγησε διὰ τρίτων δικαιοσύνης, ἔνεκον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

«Καὶ ἐν κοιλάδι σικιάς θανάτου ἐὰν περιπατήσω δὲν θέλω φοβηθῆ κακόν· διότι σὸ εἶσαι μετ' ἐμοῦ ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταὶ με παρηγοροῦσιν.

«Ἡτοίμασας ἔμπροσθέν με τράπεζαν ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν μου· ἤλειψας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου· τὸ ποτήριόν μου ὑπερχειλίζει.

«Βεβαίως χάρις καὶ ἔλεος θέλουσι με ἀκολουθεῖ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου· καὶ θέλω κατοικεῖ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.»

«Καὶ τώρα, — εἶπεν ἡ Λουίζα, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ψαλμοῦ, — ἄς ψάλωμεν καὶ ἓνα ὕμνον. Ποῖος σὲ ἀρέσει Καλὴ καλλίτερον ; »

— Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός, — εἶπεν ἡ μαύρη, — εἶναι πολὺ κατὰλληλος διὰ τὴν περίστασίν μας.

Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός.

Αὐτὸς με ὠδηγεῖ

Μὲ τρέφει πάντοτε Αὐτός,

Τί θέλω φοβηθῆ ;

Μὲ φέρει ὁ καλὸς Ποιμὴν

Εἰς τρυφερὰς βοσκὰς,

Καὶ μοῦ ποτίζει τὴν ψυχὴν

Εἰς ζωντανὰ πηγὰς.

Κ' ἐὰν διέλθω δὲ ἐγὼ

Θανάτου τὴν σικίαν,

Ἵς τὴν ράβδον τοῦ θά στήριχθῶ

Μ' ἀνέκφραστον χαρὰν.

Καὶ ὅταν δὲ τὸ σῶμά μου

Ἵπὸ τὴν γῆν ταφῆ,

Θὰ ὑψωθῆ τὸ πνεῦμά μου

Μ' Αὐτὸν νὰ δοξασθῆ.

Ἡ ΤΥΧΗ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΔΩΡΕΑΝ.

Πολλοὶ ἔτι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν καὶ πολιτισμένων χωρῶν καταφεύγουσιν εἰς ἀθιγγανίδας καὶ ἄλλους γόητας, ὅπως «τοῖς εἰπωσι τὴν τύχην των, ἢ τὴν μοίραν των.» Τὰ ἐξῆς εἶναι ἡ τύχη πάντων ὅσοι θέλουσι νὰ τὰ ἀκολουθήσωσι.

1. Ἐὰν πάντοτε λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, θὰ πιστεῦσαι καὶ θὰ ἦσαι σεβαστὸς ὄψ' ἄλων ὅσοι σὲ γνωρίζουσι.

2. Ἐὰν ἦσαι ὀργίλος καὶ ἐδερβίστος οἱ ἄνθρωποι θὰ σὲ ἀποστρέφονται καὶ θὰ λέγωσιν, ὅτι εἶσαι πολὺ δυσάρεστος.

3. Ἐὰν ἀρῆσαι εἰς τὰ ἐνόντα καὶ ἦσαι ἐπιμελής καὶ δραστήριος εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὑποίαν ἡ θεία Πρόνοια σὲ ἐκάλεσε, θὰ ἔχῃς εἰρήνην πνεύματος, τὸ δὲ πρόσωπόν σου θὰ φέρῃ τὸ μεῖδιωμα τῆς εὐδαιμονίας.

4. Ἐὰν ἦσαι περιποιητικὸς καὶ ὑποχρεωτικὸς, ἔτιμος νὰ βοηθῆς ἄλλους, θὰ κάμῃς πολλὰ κατὰ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ πολλοὶ θὰ εὐλογοῦσι τὸ ὄνομά σου καὶ ἀφοῦ καταβῆς εἰς τὸν τάφον.

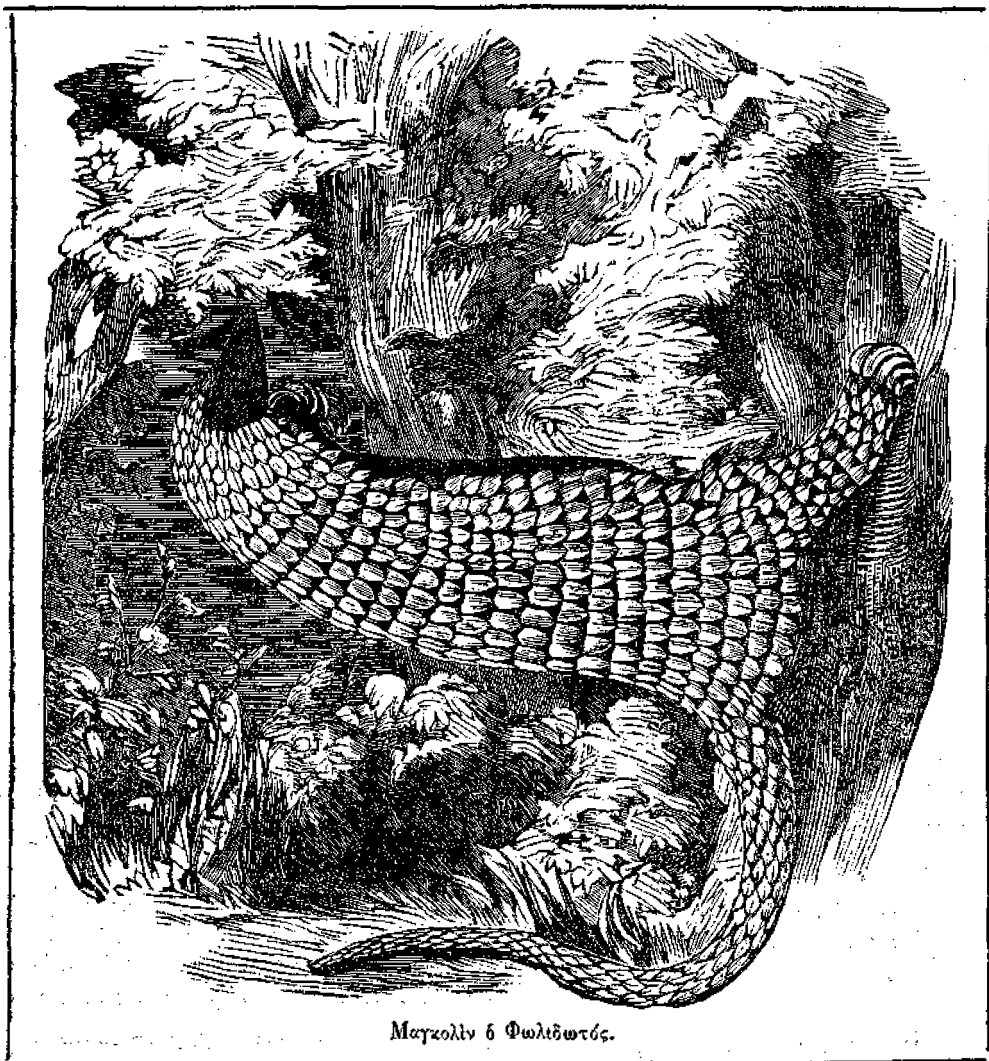
5. Ἐὰν ἀναγινώσκῃς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, θὰ ἀποκτήσῃς τὴν καλλίστην καὶ τὴν μόνην ἀναφαίρετον σοφίαν. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν προσευχὴν, θὰ φέρῃς εὐλογίαν ἐπὶ τὴν ψυχὴν σου. Ἐὰν πιστεύῃς εἰς τὸν Χριστὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, θὰ ἦσαι εὐτυχὴς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ θὰ κατασταβῆς ἄξιος τῆς Ὀυρανίου μακαριότητος.

Ἴδοὺ, φίλε ἀναγνώστα, ἔχεις ἤδη ἐνώπιόν σου τὴν τύχην σου, χωρὶς νὰ καταφύγῃς εἰς ἀθιγγάνους ἢ ἀστορολόγους καὶ γόητας. Σὲ συμβουλεύω δὲ διὰ τὸ καλὸν σου νὰ συμμορφωθῆς μετὰ τὰς συμβουλάς ταύτας

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ σῶμα εἶναι μηχανὴ πολυπλοκωτάτη καὶ θαυμασιωτάτη. Φαντάσθητε, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ὁ ὀστέινος σκελετὸς μόνος συνίσταται ἐκ διακοσίων ὀγδοήκοντα ὀστέων! Ἐξ αὐτῶν τριάκοντα ἀποτελοῦν τὴν κεφαλὴν, πενήτηκοντα καὶ πέντε τὸν κορμὸν, τριάκοντα δύο τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας καὶ δέκα τρία τὰ σκέλη καὶ τοὺς πόδας.

Αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες εἶναι θαυμασταὶ μηχαναί. Συλλογίσθητε πόσον ἐοκλόως δύνανται νὰ κινήθωσιν καθ' ἑλκας τὰς διευθύνσεις, καὶ πόσα ποικίλα καὶ λεπτὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα κατασκευάζονται δι' αὐτῶν! Ἐλπίζω, λοιπόν, ὅτι ὀδδεῖς ἀπὸ σᾶς θὰ μεταχειρισθῆ ποτε τὰς χεῖρας, ἢ τοὺς πόδας του, ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματός του πρὸς ἐκτέλεσιν ὅποιαισδήποτε ἀμαρτίας.

(Ἐκ τοῦ Ἄστέρ. τῆς Ἀνατολῆς.)

Μαγκολίν ο Φωλιδωτός.

ΜΑΓΚΟΛΙΝ Ο ΦΩΛΙΔΩΤΟΣ.

Ετοιμαζόμενος ν' αναρριχθῆ ἐπὶ τινος δένδρου.

Τὸ παράξενον ζῶον, τὸ ὁποῖον παρίσταται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκονογραφίᾳ, εἶναι ἐντόκιον τῆς Βραζιλίας δύο περίπου ποδῶν τὸ μῆκος· καὶ ἔχει τὰ ἐμπρόσθια σκέλη πολὺ μικρὰ καὶ τοποθετημένα ὑπὸ τὸν λαμβόν. Οἱ δάκτολοι καὶ τούτων καὶ τῶν ὑποθίων εἶναι ὠπλισμένοι μὲ ἰσχυροὺς καὶ γαιφούς ἄνυχας, δι' ὧν διευκολύνεται εἰς τὴν ἐπὶ τῶν δένδρων ἀνάβασίν του.

Ὀλόκληρον τὸ σῶμά του, ἔκτος τῆς κοιλίας καὶ τῆς καρφαλῆς, εἶναι κεκαλυμμένον μὲ φωλίδας, αἱ ὁποῖαι λήγων εἰς δὲδ καὶ χρησιμεύουσιν ὡς μέσον προφυλακτικὸν καὶ ἀμυντικόν.

Εἶναι δὲ ζῶον σαρχοφάγον, τρεφόμενον ἀποκλει-

στικῶς ἀπὸ μύρμηκας, ἐξ ὧν τὰ δάση τῆς χώρας ἀκείνης ἀφθονοῦσιν· ὅθεν καὶ καλεῖται *Μαγκολίν ὁ μурμηκωφάγος*. Ἔνεκα τοῦ εἴδους τούτου τῆς τροφῆς, ἡ φύσις ἀντιδρότων τὸν ἐπροίκισε μὲ γλώσσαν μακρὰν κυλινδροειδῆ, τὴν ὁποῖαν ῥίπτει κατὰ τῶν μурμηκῶν ἢ ἐμβάλλει εἰς τὰς φωλεάς των, ὅσοι δὲ μύρμηκες ἐγγίξουσιν αὐτὴν κολλῶνται ἐπ' αὐτῆς καὶ οὕτω μεταφέρονται εἰς τὸ στόμα καὶ καταβροχθίζονται.

Κατοικεῖ δὲ μεταξὺ βράχων, ὅπου διὰ τῶν ἰσχυρῶν ὀνόχων του κατασκευάζει τὴν φωλεάν του.

Ἄν καὶ ἦναι ζῶον φιλήσυχον, ἐν ἀνάγκῃ προσβάλλει οἰονδήποτε ἐχθρόν. Ἐχει δὲ καὶ τὴν δύναμιν νὰ συσπειροῦται ὡς ὁ ἀκανθόχοιρος καὶ νὰ σχηματίζεται ὡς βῶλος. Εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην καταφεύγει ὅταν ἔχη νὰ παλαίσῃ καὶ ἐχθροῦ ἰσχυροῦ, ἢ νὰ ριφθῆ ἀπὸ τὰ ὕψη δένδρου ἢ βράχων, — πρᾶξι

την όποιαν κάμνει συχνά άνεο τής ελαχίστης βλάβης. | του, ώστε όταν οσπαιρούται και πίπτει από ύψος
 διότι τα λέκια ή αι φολίδες του είναι ούτω πως διε | τι, άνοίγουν και τó βάρος του σώματος διαμοιράζε-
 σκαυασμένα και τοποθετημένα επί του σώματος | ται, ώστε ή πτώσις δέν τόν βλάπτει.

Ο Άλέξανδρος δοκιμάζων τόν μαγνήτην του με τó ψαλίδιον τής αδελφής του.

ΜΑΓΝΗΤΗΣ.

Άλέξανδρος. Έλα Μαργαρίτα νά σε εΐπω
 θα ήκουσα σήμεραν εις τó σχολείον περι μαγνήτου.
 Είναι τόσον περίεργα και νόστιμα, ώστε πιστεύω θά

σε άρέσουν. Ήγόρασα δέ και ένα τοιούτον μαγνή-
 την διά νά κάμωμεν με αυτόν δοκιμάς, ή, καθώς ει-
 πεν ó διδάσκαλος, πειράματα.
 Μαργαρίτα. Εύχαρίστος θα σε άκούσω, Ά-
 λέξανδρε, περι μαγνήτου, όπως σε ήκουσα και περι

άλλων καλών και ώφελίμων πραγμάτων, τὰ ὅποια τόσον καλῶς με διηγήθης.

«Ίδου, — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, — ὁ μαγνήτης μου. Ἴδὲ πῶς ἐλκύει καὶ κρατεῖ τὸ κλειδίον! δὲν σοῦ φαίνεται παραδόξον;»

«Μ. Πολό. Ἄλλὰ πές μου πρῶτον περὶ αὐτοῦ ὅ, τι γνωρίζεις καὶ ἔπειτα ἐρχόμεθα εἰς τὰ πειράματα.

«Τοῦ μαγνήτου, — εἶπεν ὁ Α, — υπάρχουν δύο εἶδη, ὁ φυσικὸς, καὶ ὁ τεχνητός. Ὁ φυσικὸς εἶναι δρυκτόν τι σύνθετον ἐκ δύο ὀξειδίων εἴτε ἐνώσεων τοῦ ὀξυγόνου μετὰ τῷ σιδήρῳ. Αἱ ἐνώσεις δὲ αὗται ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ἐλκύωσι τὸν σίδηρον, τὸ νικέλιον, τὸ κοβάλτιον, τὸ χρώμιον καὶ τὸ μαγχανήσιον. Ὁ δὲ τεχνητός γίνεται τοιοῦτος, ἐὰν διὰ τινος ἑυλίμου κοπάνου κοπανίσης ῥάβδον σιδηρὰν ὀλίγον τι θερμανθείσῃ καθέτως κρατουμένην διὰ τῆς πράξεως ταύτης αὕτη προσκτήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ ἐλκύῃ τὰ ῥιζώματα τῆς σιδήρου. Τὴν ιδιότητα ταύτην ἀποκτᾷ καὶ πάσα ἄλλη ῥάβδος σιδηρᾶ, ἰδίως ἐκ χαλύβος (ἄσταλι) ἐὰν τριφθῇ ἀπὸ τοῦ μέσου μέχρι ποσὸς ἑνὸς ἄκρου διὰ τοῦ ἡμίσεως μαγνητισμένης τινὸς ῥάβδου, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως μετὰ τὸ ἄλλο ἡμισυ τῆς αὐτῆς ῥάβδου.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι ἀντὶ νὰ χάσῃ ἡ μαγνητισμένη ῥάβδος μέρος τῆς ἑλεκτρικῆς τῆς δυνάμεως, ἤγουν τὸν μαγνητισμὸν τῆς, διὰ τῆς τριβῆς, ἀπεναντίας γίνεται ἰσχυρότερος μαγνήτης, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι ὁ μαγνητισμὸς δὲν εἶναι τι μεταδοτικόν, ἀλλ' ἐνυπάρχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον εἰς τὰ διάφορα σώματα, ἐπιθεταῖοι δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ κίνησις, ἡ θερμότης, τὸ φῶς, ὁ ἤλεκτρισμός, καὶ ὁ μαγνητισμὸς εἶναι ἅπαντα ἐκφάνσεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας!

«Ὁ μαγνήτης ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς ἐφετῆς. Κατὰ τινὰ ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, εἴτε μύθον, ποιμὴν τις ὀνομαζόμενος Μάγνης, ἀναζητῶν ἐν τῶν προβάτων του, τὸ ὅποσον εἶχεν ἀποπλανηθῆ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἰδης, ἠσθάνθη, ὅτι τὸ σιδηροῦν ὀπὸδῆμά του καὶ τὸ σιδηροῦν ἄκρον τῆς ῥάβδου του εἰλκύνοντο ἰσχυρῶς ὑπὸ τινος ὑπομέλανος λιθίνου ὄγκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησε νὰ ἀναπαυθῆ ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦτο ὁ φυσικὸς μαγνήτης.

«Τὸν μαγνήτην μεταχειρισθῆσαν οἱ ἄνθρωποι κατὰ πολλοὺς ὀφελίμους τρόπους: 1) πρὸς κατασκευὴν τῆς λεγομένης Πυξίδος, εἴτε βελόνης μαγνητικῆς, ἧτις εἶναι τόσον χρήσιμος εἰς τοὺς ναυτικούς, διότι τοὺς δεικνύει πάντοτε τὸν βορρᾶν καὶ οὕτω τοὺς κάμνει νὰ εὐρίσκωσι τὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ νὰ γνωρίζωσι πρὸς ποῖον σημεῖον ταξιδεύουσι. Ἡ χρῆσις τῆς Ποξίδος παλαιότερον γνωστὴ οὖσα μετὰ τῶν Κινέ-

ζων, εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνώσθη μόνον κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα μ. Χ. — 2) Πρὸς κατασκευὴν ἀλεξικραυτώνων διὰ νὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ τῶν κεραυνῶν οἰκίας καὶ ἄλλα πράγματα. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον θέτουσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν μίαν σιδηρὰν ῥάβδον, ἔχουσαν τὸ ἄκρον τῆς μαγνητισμένον καὶ συγκοινωνοῦσαν μετὰ τὸ ἔδαφος διὰ σέρματος. Ὅταν πέπτη κεραυνὸς ἐλκύεται ὑπὸ τοῦ μαγνήτου τούτου καὶ φέρεται διὰ τοῦ σέρματος εἰς τὴν γῆν, οἶπου διασκορπίζεται χωρὶς νὰ βλαφθῇ ἡ οἰκία.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΑ.

— Κοιτὰ σὲ μιᾶς ἀκρογιαλιᾶς ἀσημασμένον κῆμα
Ἀνθοῦσε μιὰ τριανταφυλλιά,
Κ' ἐξάπλωνε τὴν ἀγκαλιὰ
Σ' ἀραχνασμένον μνημα.

— Γιὰ πέες μου, μνημα, νὰ χαρῆς τὰ νεῖατα ποῦ
Σ' αὐτὸ τὸ χῶμα τὸ βαρὺ [σκυπάζεις
Τι κάμνεις κάθε λιγερή;
Κάθε κορμί π' ἀραπάζεις;

— Πέες μου κ' ἐσὺ, τριανταφυλλιά, τί γίνετ' ἡ δροσιά
Ποῦ σὰ διαμάντι σιγαλά [σου
Ἐστὰ φύλλα σου κατακυλιᾷ
Καὶ λούζει τὰ κλωνιά σου;

— Ἐγὼ ὅτῃς κόρης τὰ μαλλιά μου σχοβολῶ με χάρι
Δίνω τραγοῦδι ὅτὸ πουλι,
Μ' ἔχει ἡ ἀνοιξὶ στολή
Κ' ἡ ἐκκλησιὰ καμάρι!

— Κ' ἐγὼ, λουλοῦδι μάταιο, τὸν κόσμον ξεκουράζω
Πέρνω τὴ χήρα, τ' ὄρφανό,
Κ' ἐκεῖ ἔψηλά στον Οὐρανὸ
Ἄγγελους ἀναβαίζω.

Γ. Π.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΑΕΜΜΑΤΑ.

Εὐσεβῆς τις ἐρωτηθεὶς ποτε πῶς ἠδύνατο νὰ κρατῆ ἑαυτὸν τόσον γαλήνιον ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τῶν φροντιδῶν καὶ μερμυῶν καὶ θλίψεων τῆς ζωῆς, ἀπεκρίθη. «Ὅβτω πως: Γυμνάζω τοὺς ὀφθαλμούς μου, διότι πᾶν κακόν, ὡς καὶ πᾶν ἀγαθόν, ἔρχεται ἀπὸ τοῦ νοῦ εἰς τὴν καρδίαν.

«Πᾶσαν πρῶταν, πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὰ καθημερινά

χρέη μου, προσηλώνω τους οφθαλμούς μου μετά σκέψεως εἰς τρία τινά, 1) τοὺς ὄφθαλμοὺς εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐνθυμούμαι, ὅτι ἡ παρούσα ζωὴ, μὲ δλοὺς τοὺς ἀγῶνάς της, θά τελειώσῃ ἐκεῖ 2) Βλέπω πρὸς τὴν γῆν καὶ συλλογίζομαι πόσον ὀλίγον τόπον θά χρειασθῶ, ὅταν τεθῶ εἰς τὸ μνήμά μου καὶ 3) Θεωρῶ τὸ ποικίλον πλῆθος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ συλλογίζομαι πόσον λυπηροτέρα εἶναι ἡ ζωὴ πολλῶν ἐξ αὐτῶν παρὰ ἡ ἐμή. Οὕτω δὲ πράττων παρηγοροῦμαι δι' ὅλας τὰς θλίψεις καὶ ζῶ ἐν μέσῳ τῶν φροντιδῶν τῆς ζωῆς ἀρκοῦμενος ἐν τῷ Χριστῷ.»

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΤΟΥΝ ΤΑ ΠΤΗΝΑ ;

Σχεδὸν πᾶν εἶδος σπορᾶς κατὰ τὸ 1861 ἀπέτυχεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ βροχὴ ἦτο ἀφθονος—ἡ καλοκαιρία πολλή—οἱ ἀγροὶ ἐκαλλισέργηθησαν καλῶς, καὶ ὁμοῦ τὰ γεννήματα ἀπέτυχον. Τίς ἡ αἰτία ;

Μετὰ μακρὰν καὶ ἀκριθεῖ ἔρευναν εὐρέθη ὅτι αἰτία τῆς ἀποτυχίας ἐκείνης ἦτο μικρὸν τι ἔντομον, τὸ ὁποῖον ὑπεραγαποῦν ὅλα τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν τινὰ μάλιστα τρέφονται ἀποικιστικῶς ἐκ τοιούτων ἐντόμων—ἀλλὰ ἐν μέρει ἀπὸ τὰ ἔντομα ταῦτα καὶ ἐν μέρει ἀπὸ σπόρους ἀλλὰ οἱ σπέραι, τοὺς ὁποίους κατατρώγου εἶναι ἀσήμενοι παραβαλλόμενοι μὲ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον προξενοῦν εἰς τοὺς γεωργοὺς καταστρέφονται μυριάδας τῶν μικρῶν τούτων ἐντόμων.

Οὕτω π. χ. μία μόνη χελιδὼν τρώγει περὶ τὰ ἐξαικόσια τοιαῦτα ἔντομα πᾶσαν ἡμέραν, ἀλλὰ πτηνὰ πολὺ περισσότερα.

Πόσον ὠφέλιμα λοιπὸν εἶναι τὰ πτηνὰ εἰς τὴν γεωργίαν καὶ πόσῃ ζημίαν προξενοῦν οἱ φονεῦντες αὐτὰ ἄνευ λόγου !

Σοφὸς τις εἶπεν, ὅτι « τὸ πτηνὸν δύναται νὰ ζῆσῃ χωρὶς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ ἄνευ τοῦ πτηνοῦ. » Ἄς ἐνθυμοῦνται τοῦτο τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι, οἵτινες καταδιώκουν ἀπηνῶς τὰ μικρὰ πτηνὰ, καὶ ἀγαπῶσι καὶ δε περιποιοῦνται μᾶλλον αὐτὰ ἀντὶ τὰ βλάπτουν καὶ φονεῖουσιν, ὅπως πολλὰκις κἀμνοῦσι καὶ ἐντὸς τῶν πόλεων ἡμῶν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπλάσθησαν ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ ὁποῖος εἶναι ὑπεργετικὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΑΡΧΙΖΟΝ ΟΡΘΩΣ.

Ἐν βῆμα εἶναι κολὸ μικρὸν μέρος ἑνὸς μιλίου—ἔτι δὲ μικρότερον μακροῦ ταξιδίου. Ἄλλ' ὁμοῦ ἐάν τὸ πρῶτον βῆμα εἶναι ἐσφαλμένον—ἐάν δὲν ὀδηγῇ πρὸς τὸ ὁποῖον σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς μέρος, ἕκαστον

ἐπίμενον βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ, ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸν ταξιδιῶτην εἰς τὸν πρὸς δὲν ἕρον του, τὸν ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτοῦ.

Εἰς σπόρος, ὅστις εἶναι ἡ ἀρχὴ ἑνὸς φυτοῦ, εἶναι κολὸ μικρὸν πρᾶγμα, ἀλλ' ὁμοῦ πόσον ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ εἶδους !

Ἐάν τις σπεύρῃ τὸν ἀγρὸν του μὲ ζιζάνια, πᾶσα φροντίς, τὴν ὅποιαν ἤθελε καταβάλλει κατόπιν ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ ἐκεῖνου, δὲν θά ἔδύνατο νὰ τῷ δώσῃ καρπὸν οἴτου.

Τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, εἰς μακρὰν καὶ πολὺπλοκον λ. χ. πρόσθεσιν, ἐν λάθος εἰς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν παραζαλίζει καὶ ταράττει τὸν ἀνθρώπον καθ' ὅλην τὴν πρᾶξιν καὶ τελευταῖον καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν εὐρασιαν ὀρθοῦ ἀριθμοῦματος. Εἶναι κολὸ ἀναγκαῖον λοιπὸν ν' ἀρχίζῃ τις καλῶς.

Πρῶτον πάντων λοιπὸν ἀποφάσισον ἐν τῷ νῦ σου ὅτι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προτίθεσαι νὰ ἐπιχειρήσῃς, εἶναι καλόν· τούτου δὲ γενομένου ἀρχίσσον νὰ τὸ ἐκτελέσῃς χωρὶς ἀναβολῆν. Μὴ σταματᾷς ὅπως φαντασθῆς δυσκολίας, καθὼς τὸν δαμηρὸν τῶν Παροιμιῶν μὴ φοβεῖσαι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός σου ἀπὸ τοῦ φοχροῦ ἢ θερμοῦ καιροῦ, ὅπῃ συναφῆς, ἢ καθ' ὁδὸν λεόντων (Παροιμίαι κ' 4—κδ' 13—Ἐκκλησιαστ. ιδ' 4.)

Ὅ,τι πρέπει νὰ γείνη καθίσταται δυσκολώτερον καὶ ἀβεβαίωτερον διὰ τῆς ἀργηγορίας. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀρθόν εἶναι καὶ πρακτικόν—οὐδὲν δὲ εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πίστιν.

Δεύτερον φροντίζον, ὅπως πᾶν ὅ,τι πράττης, νὰ τὸ πράττης ὅς πρέπει. Πρὸς τοῦτο προσπάθησον ν' ἀποκτήσῃς γνώσεις—συνεπίθειον δὲ πάντοτε νὰ συλλογίζου· παρατήρει, ἐρεύνα, ἐρώτα καὶ ἐφαρμοζε τὰς γνώσεις σου εἰς πρακτικὸν τινα σκοπὸν. Ἡ σοφία εἶναι ὠφέλιμος πρὸς ὀδηγίαν, ἡ δὲ σοφία τῶν φρονίμων οὐκίσταται εἰς τὸ νὰ ἐννοοῦν τὴν ὁδὸν αὐτῶν. (Ἐκκλησιαστ. κ' 10—Παροιμ. ιδ' 8.)

Μὴ φρεναπατᾷς σεαυτὸν, ἀλλὰ ζήτηε τὴν συμβουλήν ἐκείνων, οἵτινες ἕνεκα τῆς ἡλικίας τῆς πείρας καὶ τῆς σοφίας των εἶναι καταλλήλοι νὰ τὴν δώσωσι.

Πολλοὶ νέοι περιγηγῆται ἔχασαν τὴν ὁδὸν των, διότι ἕνεκα ὑπερηφανείας δὲν κατεδέχθησαν νὰ ἐρωτήσωσι περὶ αὐτῆς εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς.

Πρὸ πάντων ὁμοῦ μὴ ἀμελήσῃς νὰ ζητῆς τὴν ὀδηγίαν καὶ συμβουλήν τοῦ Θεοῦ. «Εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς σου ἀναγνώριζε τὸν Κύριον καὶ αὐτὸς θέλει ὀδηγῆσαι τὰς τρίβους σου. Μὴ γείνου σοφὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου—φοβοῦ τὸν Κύριον καὶ ἀπομακρύνου ἀπὸ τοῦ κακοῦ.» (Παροιμ. γ' 6, 7.)

ΓΡΙΦΟΣ Γ

Ο Ο α δ

Δ
Υ
Ο

πόλις τῆς Θράκης.

Ο
ΥΟΜ
Ν

ΠΟΙΟΣ θέλει νὰ γείνη βασιλεὺς; Ἱστορεῖται περί τινος βασιλέως ὅτι εὐθὺς ἀφοῦ ἀνέβη τὸν θρόνον, διώρισε νὰ κρεμασθῆ εἰς τὴν ἀλλήν τοῦ παλατιοῦ του κώδων, καὶ νὰ σημαίνηται ὁσάκις διήρχετο τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εὐτυχῶς. Πόσον ἔζησε δὲν λέγεται, ἀλλ' ὁ κώδων δὲν ἐσῆμανεν εἰμὴ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέθανε! Τίς λοιπὸν θέλει νὰ γείνη βασιλεὺς;

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄφυχος εἶμαι, πλὴν πολλὰς ψυχᾶς ἐντός μου ἔχω
Δὲν ἔχω πόδας πλὴν πολλῶν σὸ τρέξιμον προτρέχω.
Ἄντι πνοῆς, ἀντι ψυχῆς ἄλλα στοιχεῖα ἔχω
Αὐτὰ μὲ δίδουσι ζωὴν μ' αὐτὰ κινουμαι, τρέχω.
Ἄρκει νὰ ἦναι ἡ ὁδὸς ἡμαλωτάτη λίαν,
Ὅρμῳ ὡς δράκων καὶ πετῶ μὲ τρομερὰν μανίαν.
Δὲν εἶμαι πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶμαι τοῦ ἀνθρώπου,
Αὐτὸς σὸ εἶναι μ' ἔφερε μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου.
Καὶ δι' ἐμοῦ συνέτεμε καὶ χρόνον, καὶ ἀποστάσεις,
Κι' ἀποκατέστησε μικρὰς τὰς φοβερὰς ἐκτάσεις.
Ὅσοι εἶμαι χρήσιμος πολὺ ὀπόθεν κι' ἀν περᾶσω,
Φέρω τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ εἰς ὅ,τι μέρος φθάσω.
Εὐεργετῶ καὶ ἄτομα, καὶ πόλεις, καὶ χωρία,
Προάγων τὸν πολιτισμὸν κι' ἄλλα καλὰ μυρία.
Ἐγὼ μὲν εἶμ' ἀγράμματος, τὸ ἄλφα δὲν γνωρίζω,
Πλὴν ἔχω τρόπον εὐκόλον τοὺς ἄλλους νὰ φωτίζω
Ἐπεὶ στὰ μέρη ποῦ περνῶ, στοὺς τόπους ποῦ γυρίζω
Φῶτα καὶ γνώσεις ὕψηλὰς ἀπανταχοῦ κομίζω.
Προάγω τὸ ἐμπόριον, τὰς τέχνας, τὴν παιδείαν,
Τὰς ἀναπαύσεις τῆς ζωῆς, πᾶσαν εὐημερίαν.
Ὅθεν ὡς γνώμων' ἀψευδῆ ἐὰν μὲ θεωρήσης
Τοῦ τῶν ἔθνων πολιτισμοῦ, ποσῶς δὲν θ' ἀμαρτήσης.
Εἰς ὅσα κράτη ἡ φωνὴ μ' νυχθημερὸν κραυγάζει,
Εἰς ταῦτα ὁ πολιτισμὸς ἀνθεῖ τε καὶ ἀκμαίσει
Πλὴν ὅπου δὲν ἀκούεται φωνὴ μου ἡ ἡδεῖα,
Σκότος ἐκεῖ, ἀμάθεια, πενία, δυστυχία,
Καὶ βαρβαρότης ἀπλητας, τραχύτης, ἀγροικία,
Βάνασσα ἦθη κι' ἀξέστα καὶ κακοδαιμονία.

Ἔσοι λοιπὸν ἐπιβοηθοῦν ν' ἀπαλλαγῶσι τούτων,
Νὰ φέρουν δ' εἰς τὰς χώρας τῶν παιδείαν, τέχνας,
πλοῦτον,
Ἄς προσκαλέσωσιν ἐμὲ ὅπως τοὺς ἀπαλλάξω
Ἐκ τῶν κακῶν, καὶ πᾶν καλὸν ὡς δεῖ αὐτοὺς διδάξω.
Κ.

Δύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ Γρίφου.

«Ὁ Πήγασος ἦν ἱππος πτηνός.»

Ἔλυσαν αὐτὸν ἡ ἐξ Ἀθηνῶν συνδρομητρία Ἑλένα Ὀριγῶνη
καὶ ὁ ἐκ Σμύρνης Ἄλ. Δ. Θεμέλης.

Δύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμ. φύλλῳ αἰνίγματος.

• Μέλισσα. •

Τὸ ἔλυσαν ἐπιτυχῶς οἱ συνδρομηταὶ Ἀθηνῶν. Ε. Θ. Βε-
νιζέλος, Ν. Σκουμπούρης, Γ. Κεφαλόπουλος, Π. Μωραλό-
μης, Ι. Δ. Δημακόπουλος, Ἑλένα Ὀριγῶνη, Μαγδ. Θεοφι-
λάτου καὶ Ἑλένη Δερέκα, Σύρου—Ἐμ. Κ. Γεωργιάδης. Χί-
ου—Γεωρ. Ἀνδρεάδης καὶ Σμύρνης Ἄλ. Δ. Θεμέλης.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τίνος βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ ἐξωρόχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ;
καὶ παρὰ τίνας;
2. Ποῖος ἦτο ὁ πονηρώτατος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ;
3. Ποῖος ἦτο ὁ ἐσχατος τῶν Κριτῶν τοῦ Ἰσραὴλ;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

—Παρακαλοῦνται οἱ λύσαντες τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις,
νὰ μᾶς στελιῶσιν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου τὰς λύσεις των.

—Εἰδοποιοῦνται προσετὶ οἱ θέλοντες νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν
συνδρομὴν αὐτὰν καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος νὰ ἀποστελῶσι
τὴν συνδρομὴν των διὰ γραμματοσήμου πρὸς τὴν διε-
θυσθῆναι τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου, ὅπως
τυπωθῶσι τὰ ὄνόματά των καὶ τοῖς ἀποσταλῆ τὸ φύλλον τοῦ
Ἰανουαρίου ἐγκαίρως.

—Παρακαλοῦνται οἱ κ. ἀνταποκριταὶ μας νὰ μᾶς ἐξαπο-
στελῶσι καταλόγους τῶν κατὰ τὸ 1877 συνδρομητῶν πρὸς
τοῦ τέλους τοῦ λήγοντος ἔτους πρὸς ὁδὴγιαν μας.

—Εἰς τοὺς ἀναδεχομένους νὰ κάμωσι συνδρομητὰς καὶ ἐμ-
βάλλοντας εἰς τὴν διεθυσθῆναι τὰς συνδρομὰς διὰ γραμματο-
σήμου, θέλουσιν ἐκπιπτεσθαι ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν καὶ
25 ο/ο πρὸς ὄφελος αὐτῶν.